

Dance to the Piper

Nora Roberts

Copyright © 1988 Nora Roberts

Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere

în întregime sau parțial în orice formă.

Ediție publicată prin înțelegere cu Harlequin Books S.A.

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Literă

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Dansează în ritmul inimii

Nora Roberts

Copyright © 2020 Grup Media Literă

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA

Dansează în ritmul inimii / Nora Roberts
trad.: Graal Soft - București: Literă, 2020

ISBN 978-606-33-4724-5

I. Fulger, Irina (trad.)

821.111

NORA ROBERTS

Dansează în ritmul inimii

Traducere din limba engleză

Irina Fulger

- Avem aici o mică dansatoare, Molly! strigă el, luând-o pe Maddy în brațe și învârtind-o în aer.

Ea țipă, fericită. Nu îi era deloc teamă. Știa că o ținea bine și că era pe mâini bune. Senzația pe care i-o dădea zborul era la fel de încântătoare ca aceea pe care i-o dăduse dansul. Și voia mai mult.

capitolul 1

Cinci, șase, șapte, opt!

La un semn, douăzeci și patru de picioare loviră la unison podeaua de lemn, producând un ecou minunat. Cele douăsprezece trupuri se răsuciră și se rotiră ca unul, iar oglinziile le reproducseră cu fidelitate mișcările. Brațele se depărtau la comandă, picioarele se ridicau, capetele se înclinau, apoi se lăsau pe spate. Picăturile de transpirație se prelingeau încet. Iar miroslul era acela specific de teatru.

Notele pianului răsunau în vechea sală de repetiții. Și în trecut aici se auzise muzica, iar trupurile dansatorilor se pliaseră cu grație după ea, cu inimile bătând mai tare și cu mușchii contractându-se și întinzându-se dureios. Și avea să se mai întâmple iar și iar, an după an, cât timp clădirea avea să mai rămână în picioare. O mulțime de vedete repetaseră în acea sală. Pe acele podele își perfecționaseră numerele nenumărate legende din lumea divertismentului. Iar nenumărați dansatori rămași pe vecie anonimi trudiseră acolo până când oboseala le provocase contracturi musculare. Era o față a Broadway-ului pe care publicul care venea la spectacole n-avea ocazia să-o vadă decât arareori.

Asistentul coregrafului bătea tare din palme în ritmul muzicii și le striga dansatorilor succesiunea mișcărilor. Ochelarii i se aburiseră un pic din pricina căldurii emanate de trupurile neobosite. Alături de el stătea coregraful, cel care gândise întreaga succesiune de pași

și mișcări. Îi urmărea pe dansatorii cu ochii mijiți și alerti ca ai unei păsări.

- Stop!

Pianul amuții. Dansatorii se opriră și ei, cu o expresie de epuizare și ușurare.

- Bucata asta trenează.

Trenează?

Dansatorii își dădură ochii peste cap și încercără să-și ignore durerile. Coregraful îi privi cu atenție și apoi anunță cinci minute de pauză. În acel moment, două-sprezece trupuri se rezemară de perete și alunecară la podea. Dansatorii se sprijineau unii de ceilalți, își masau gambele, își relaxau mușchii. Nu prea își vorbeau. Încercau să își păstreze suful. Podeaua de lemn era plină de zgârieturi, ca trupul unui combatant rănit. Din loc în loc, erau lipite fâșii de bandă adezivă care semnalau diverse poziții din timpul numărului de dans. Dar, în acele momente, un singur spectacol conta: cel care tocmai se derula.

- Vrei o îmbucătură?

Maddy O'Hurley se întoarse și se uită la batonul de ciocolată care i se oferea. Fu tentată, apoi se răzgândi și cătină din cap. O îmbucătură n-avea să fie niciodată de ajuns.

- Nu, mulțumesc. Zahărul nu-mi face bine când dansez.

- Eu, una, am nevoie de un strop de energie în plus, spuse femeia cu pielea la fel de ciocolatie ca nuanța desertului îmbigator. Acum, e un astfel de moment, continuă ea, mușcând cu puțină din baton. Tipului astuia îi lipsesc biciul și lanțurile.

Maddy îl privi pe coregraful care tocmai se apleca să îi spună ceva pianistului.

- E un tip dur. Dar, când o să fie totul pus la punct, o să fim mulțumiți că am lucrat cu el.

- Poate, dar în clipa asta aş vrea să-l...

- Să-l spânzuri cu corzile de la pian? sugeră Maddy, iar propunerea-i fu recompensată cu un hohot de râs sănătos.

- Cam aşa ceva.

Simtea că i se refăcea rezervele de energie. Încăperea mirosea a sudoare și a aromelor fructate cu care mulți dansatori încercau să-o combată.

- Te-am mai văzut la audiiții, spuse Maddy. Ești foarte bună.

- Mulțumesc, răspunse femeia, împachetând cu grijă restul de ciocolată și punând-o în geantă. Mă cheamă Wanda Starre. Cu doi de „r“ și un „e“.

- Eu sunt Maddy O'Hurley.

- Știu.

Numele lui Maddy era deja cunoscut în lumea dansatorilor și pe Broadway. Nomazii – dansatorii care umblau din spectacol în spectacol, mereu în căutarea unui nou angajament, o considerau o femeie care reușise. Iar, ca femeie și dansatoare, Wanda aprecia că Maddy nu uitase de unde venise.

- E primul meu contract alb, spuse ea încet.

- Pe bune?

Contractele albe erau cele pentru un rol principal, iar contractele roz erau pentru dansatorii din background. Iar diferența era mult mai mare decât sugera codul de culori. Mirată, Maddy se întindea de spate și își privi cu mai multă atenție colega. Femeia de lângă ea avea

un chip exotic, cu trăsături pronunțate, gât suplu, umeri puternici. Era mai înaltă decât Maddy cam cu doisprezece centimetri.

- E prima dată când primești un rol în afara ansamblului?

- Corect. Și-s terminată de frică, spuse Wanda, privind înspre ceilalți dansatori.

- Și eu, recunoscu Maddy, ștergându-se pe față cu un prosop.

- Ei, haide! Tu deja ai jucat într-un spectacol de succes.

- Nu și în asta de acum. Și n-am mai lucrat cu Macke.

Coregraful, încă suplu și vioi pentru cei șaizeci de ani ai săi, terminase de vorbit cu pianistul.

- Începe spectacolul, murmură Maddy.

Dansatorii se ridică. Ascultau cu atenție noile instrucțiuni. În următoarele două ore, se mișcară, absorbi cănd umerii, repetară și își perfecționară mișcările. Când ceilalți dansatori terminară, Maddy primi o pauză de zece minute, apoi reveni ca să-și execute soloul. Având rolul principal feminin, avea de dansat cu grupul, apoi avea un solo, după care dansa cu cel care interpreta rolul principal masculin și cu ceilalți dansatori cu roli principale. Pregătirea pentru spectacol semăna cu antrenamentele pentru maraton și presupunea muncă, disciplină și iar muncă. Spectacolul avea să dureze două ore și zece minute, iar ea urma să fie pe scenă cam în două treimi din el. Fiecare coregrafie trebuia să i se impregneze în toate celulele. Creierul, mușchii și membrele trebuiau să reacționeze la unison când auzeau ritmul muzicii.

- Încearcă să întinzi mâinile la nivelul umerilor, îi ceru Macke. Și energie, vreau energie!

Asistentul începu numărătoarea, iar Maddy se avântă într-un dans de două minute care l-ar fi istovit și pe cel mai în formă jucător de fotbal american.

- E mai bine. Venind din partea lui Macke, astfel de cuvinte încearcă să relaxezi umerii. Se apropie și își puse mâinile urâte, cu degete boante, pe umerii asudați ai lui Maddy. După piruetă, vreau să te-ndrepti spre stânga scenei. Mișcările să fie abrupte, tăioase. Ai rol de dansatoare de striptease, nu de balerină.

Ea îi zâmbi, căci, în timp ce îi dădea indicații, îi masa mușchii crispați ai umerilor. Sub reputația de coregraf și profesor dur se ascundea un suflet de artist. Știa exact prin ce chinuri trece trupul unui dansator.

- O să-ncrez să-mi amintesc.

Numără din nou, apoi se lăsa în voia trupului și a instinctului. Trebuia să fie îndrăzneață, obraznică, dezlănțuită. Astă-i cerea rolul, deci aşa trebuia să fie. Pentru că nu-și putea folosi vocea ca să intre în pielea personajului, trebuia să-și folosească tot trupul. Picioarele se ridicau, zvâcneau și se smuceau. Brațele i se mișcau în lateral, apoi se strângeau la piept și se ridicau deasupra capului, în timp ce picioarele urmăreau ritmul muzicii. Părul ei de un blond-roșcat, nu foarte lung, îi scăpase din coadă. Știa că la spectacol avea să poarte perucă, pentru a avea plete cârlionțate până la umăr. Chipul ca de porțelan îi strălucea de transpirație, dar Maddy se pricepea de minune să nu trădeze efortul pe care îl făcea. Avea trăsături mici, aproape delicate, dar știa cum să și le folosească pentru a transmită emoție, ascunzându-și, în același timp,

adevăratele trăiri. În teatru, această mască era esențială. Picături de sudoare își adunau deasupra buzei de sus, dar ea zâmbea, râdea și făcea grimase în funcție de cum îi cerea coregrafia.

Chiar dacă nu era machiată, Maddy era atrăgătoare – sau măcar drăguță, cum acceptase, într-un final, să se considere. Avea chipul în formă de inimă, trăsături delicate și ochi mari, de un căprui ce bătea înspre nuanța coniacului. Pentru rolul Mary Howard, alias Văduva Veselă, avea să se lase pe mâna specialiștilor în machiaj ca să o transforme într-o femeie provocatoare și alunecoasă. Până atunci, dispunea doar de propriile expresii faciale și mișcări ca să înușteze personajul, o dansatoare de striptease cu mare experiență, aflată în căutarea unei căi ușoare ca să-și schimbe viața.

Într-un fel, se pregătise întreaga viață pentru acel rol. Călătorise împreună cu familia, în trenuri și autobuze, din oraș în oraș, din club în club, ca să distreze lumea și să câștige un ban sau măcar o masă caldă. La cinci ani, deja se pricepea de minune să citească publicul. Își dădea seama dacă spectatorii erau ostili, relaxați sau receptivi. Citirea publicului făcea diferență dintre un spectacol de succes și un rateu de proporții. Maddy învățase de mică să facă acele schimbări fine, de nuanță, în numărul ei, pentru ca publicul să reacționeze bine. Încă de la primii pași, își trăise viața pe scenă. Iar la douăzeci și sase de ani nu regreta nimic.

Fusese la cursuri nenumărate care parcă nu se mai terminau. Și, cu toate că numele și chipurile profesorilor rămăseseră învăluite în ceată, fiecare moment, fiecare poziție și fiecare pas i se întipăriseră adânc în minte. Când familia nu-i mai putuse permite să o ducă la cursuri,

tatăl ei îi venise în ajutor. Montase, în camerele de hotel, bare și accesoriile la care copiii să repete și să lucreze. Se născuse într-o familie de nomazi. Ea și surorile ei veniseră pe lume între două spectacole ale părinților. Așa că statutul de nomadă pe Broadway venise inevitabil. Se dusese la audieri, picase și îndurase dezamăgiri pe bandă rulantă. Se dusese la audieri, obținuse rolurile și îndurase groaza din seara premierei. Datorită firii și trecutului ei, increderea nu-i lipsise niciodată.

De șase ani, era pe cont propriu, fără să mai aibă familia pe post de plasă de siguranță. Dansase în ansambluri, luase lecții, se dusese la cursuri. Între două repetiții, era chelneriță. Așa-și câștiga banii, care se duceau pe cursuri și pe pantofii de dans care se uzau cât ai clipi. Ajunsese să obțină roluri, dar nu se opriese din studiu. Ajunsese să obțină chiar roluri principale, dar tot se ducea la cursuri. Renunțase, în schimb, la slujba de chelneriță.

Cel mai important moment din cariera ei fusese rolul principal din spectacolul *Suzanna's Park*. Când simțișe că storsese din el tot ce se putea, luase decizia de a pleca. Își asumase un risc, dar săngele ei de nomad o făcea să-și dorească noi și noi aventuri. Acum, juca rolul lui Mary, cel mai dificil, complex și solicitant de până atunci. Trebuia să muncească din greu ca să intre în pielea personajului și, în același timp, să facă eforturi ca personajul să devină al ei. Când muzica se opri, Maddy rămase în mijlocul sălii, cu mâinile în sold. Respirația îngreunată de efort răsună în întreaga încăpere. Corpul ei implora să fie lăsat să se prăbușească, dar, la semnalul lui Macke, Maddy era gata să o ia de la capăt.

– Nu-i râu deloc, puștoaico, spuse el și-i aruncă prosopul.

Maddy zâmbi, apoi își șterse fața de transpirație. Nu era chiar cel mai curat prosop, dar măcar absorbea sudorearea.

- Nu-i rău? Știi prea bine că a fost senzațional.
- A fost bine.

O umbră de zâmbet trecu peste buzele lui Macke, ceea ce pentru el echivala cu o porție sănătoasă de râs.

- Nu suport dansatorii plini de ei.

O urmări cum se șterge. Îl încânta și era recunoscător că în acel trup compact sălăslua atâtă energie. Ea era instrumentul lui. Era pânza pe care el avea să-și aștearnă opera. Iar succesul lui depindea în aceeași măsură de calitățile lui, cât și de ale ei.

Maddy își pușe prosopul pe umeri și se îndrepta spre pian.

- Pot să te-ntreb ceva, Macke?
- Dă-i drumul!

Coregraful scoase o țigară. Lui Maddy, fumatul i se parea un obicei demn de milă.

- Câte spectacole de musical ai făcut până acum? În total. În câte ai dansat și la câte ai lucrat la coregrafie.

- Le-am pierdut șirul. Au fost o grămadă.
- Bine.

Se mulțumi cu acel răspuns, deși și-ar fi pus la bătaie cei mai buni pantofi de step că tipul știa exact numărul spectacolelor.

- Ce șanse zici că avem cu spectacolul la care lucrăm acum?

- Ești stresată?
  - Nu. Paranoică de-a dreptul.
- El trase două fumuri.
- Îți face bine.

- Nu dorm bine când am accese de paranoia. Și am nevoie de odihnă.

- Mă ai pe mine, cel mai bun om de pe piață. Ce altceva mai vrei?

- Un spectacol cu casa închisă.

Ea acceptă paharul de apă oferit de asistent și sorbi cu grijă. Știa că Macke îi răspunse la întrebare pentru că o respecta, nu pentru ce făcuse în *Suzanna's Park*. Admira ceea ce ea și ceilalți ca ea făceau zi de zi. Avea douăzeci și sase de ani și dansa de mai bine de douăzeci.

- Știi cumva cine ne finanțează?

- Valentine Records.

- Ai idee de ce o companie de discuri ar negocia să fie singurul producător al unui musical?

- Ca să aibă exclusivitate asupra albumului.

- Te prinzi repede. Strivi țigara, dorindu-și imediat încă una. Se gândeau la țigări doar când nu auzea muzică – muzica pianului sau cea din capul lui. Din fericire pentru plămânnii lui, asta nu se întâmpla prea des. Reed Valentine e îngerul nostru, e un mahăr corporatist, și, din ce-am auzit, e mai dur decât taică-său, de la care a preluat afacerea. Nu-l interesăm noi, îl interesează să facă profit.

- Mi se pare corect, spuse Maddy după o clipă de gândire. Și mi-ar plăcea să facă profit. Ditamai profitul, adăugă ea zâmbind.

- Te-ai gândit bine. Acum, fuga la duș!

Vechea instalație de la dușuri făcea zgromot, iar apa când țășnea, când abia dacă picura. Maddy se rezemă cu mâinile de perete și lăsă apa rece să o învăluie cu răcoarea ei. De dimineață, fusese la cursul de balet, de unde venise direct la repetiții, unde mai întâi repetase

cu compozitorul două dintre piesele muzicale din spectacol. Faptul că trebuia să și cânte nu o îngrijora – avea o voce curată, cu amplitudine și cu o tonalitate foarte bună. Și, cel mai important, vocea ii era puternică. Vocile mici nu făceau casă bună cu teatru. În anii în care apăruse pe scenă ca parte a Triplelor O'Hurley, cântase în baruri și cluburi cu acustica la pământ și cu echipamente audio care mai mult nu funcționau, aşa că învățase să nu-și menajeze plămânii.

Replicile și le știa bine. A doua zi, urma să repete alături de ceilalți actori, dar înainte trebuia să ajungă la cursul de jazz. După repetiția cu actorii trebuia să fugă la repetiția cu dansatorii. La partea de actorie nu era chiar în largul ei. Chantel era actrița familiei, în vreme ce Abby avea vocea cea mai bună. Maddy își punea toată baza în personajul Mary. Doar datorită acesteia avea să scoată la capăt.

Pasiunea ei era dansul, arta ce necesita cel mai mare și mai epuizant efort. Din clipa în care tatăl ei o învățase acea secvență de pași într-o cărciumă oarecum sordidă din Pennsylvania, devenise trup și suflet subjugată dansului.

„Ia uite-mă, tati, am ajuns pe Broadway!“ ii zise în sinea ei în timp ce închidea robinetul.

Maddy se șterse repede ca să nu apuce să i se facă frig și își puse hainele de stradă pe care le îndesase în geantă. Din sala de repetiții răsună muzica. Autorul versurilor și compozitorul operau mici schimbări la o piesă. Știa că a doua zi, ea și ceilalți artiști aveau să fie nevoiți să învețe noile variante ale pieselor. Mai știa și că Macke avea să facă, și el, o duzină de schimbări la numărul de dans pe care îl repetaseră în acea zi. Nimic nou sub soare.

Cineva dansa. Maddy auzea zgometul pașilor pe podea. Cineva din cor făcea vocalize, iar sunetele urcau și coborau melodice. Maddy își luă rucsacul și coborî scările. Ieși în stradă mânată de un singur gând: mânăcare. Trebuia să compenseze energia și calorile consumate peste zi și trebuia să facă asta cu cap. Își impusese de mult timp să se bucure la fel de mult de un iaurt și de un desert cu ciocolată, banane și frișcă.

În acea seară, meniul era compus din iaurt cu fructe proaspete, un bol de supă de linte și salată de spanac. Se opri chiar înainte să iasă din clădire și ciuli urechile. Vocalista încă își încălzea vocea, pianul se mai auzea doar ca prin vis, iar pașii de dans răsunau ritmic, la unison cu bătăile inimii ei. „Să-i dea Dumnezeu sănătate lui Reed Valentine“, își spuse ea, apoi ieși în stradă.

Nu apucă să facă decât câțiva pași, că simți cum cineva îi apucă geanta și o trage cu forță. Era un puști, nu avea decât vreo șaisprezece sau șaptesprezece ani, dar în ochi i se citea disperarea. Maddy cunoștea prea bine acea expresie. O văzuse de nenumărate ori în oglindă.

– Ar trebui să fii la școală, nu să te ții de prostii! strigă ea, în timp ce trăgeau amândoi de geantă.

La prima vedere, Maddy părea o pradă ușoară, dar forța cu care i se împotrivea Tânărului hoț îl luă pe acesta prin surprindere. În același timp, îl făcu și mai hotărât să-i fure banii sau cardurile. Nimeni nu le observase lupta. Maddy se gândi să țipe, să strige după ajutor, dar se răzgândi când își aminti cât de Tânăr era puștiul. Așa că încercă să se înțeleagă omenește cu el.

– Vrei să știi ce-am în geantă? Niște colanți transpirați, un prosop care cred că a prins deja mucegai și poantele de balet.